

O OURIZO

Co seu ouro vello, mol,
o ourizo ouriceiro
toma o sol
no pico dun castiñeiro.

Tal un señor moi mandón,
o ourizón,
no pico dun castiñeiro
tomando o sol moi riseiro.

O ourizo está moi ledo
coa súa casa ben pechada
–ouh, que medo!–
de espiñas toda cercada.

Quer botar unha risada
e os seus dentes arregaña
case un nada,
e xa fuxiu a castaña...!

OUTONO

Chegou o tempo de Outono
pra as castañas varear.

Chegou o tempo do sono
e a sazón de sementar!

CENTEO

Foi no Outono outonado.

Logo medrou ben medrado.

Cando foi fino e delgado

floreou ben floreado.

E aló no Maio amaiado

foi polo vento ondeado.

E o pazpallar, lacazán,

canta a promesa do pan.